

## Arrest

nr. 287 616 van 17 april 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 juni 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 juni 2019 om internationale bescherming. Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door hem wordt ingetrokken op 19 augustus 2021. Bij arrest nr. 260 138 van 3 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen voormelde beslissing van 23 maart 2021 ingediende beroep.

Op 9 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

#### A. Feitenrelaas

*U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig van het dorp Zorabi, dat gelegen is in het district Doshi van de provincie Baghlan. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet en ging drie jaar naar de madrasa (koranschool). Daarnaast zorgde u voor de geiten. U verklaart dat uw grootvader voorstander was van de Taliban. Hij deed vijfmaal per dag de oproep voor het gebed en had in de moskee contact met de Taliban. Vanaf een leeftijd van twaalf jaar ging u in de namiddag naar de madrasa. Toen u vijftien werd, zei uw grootvader u dat de Taliban hem had opgedragen dat u voor hen diende te werken. Uw grootvader nam u hierna mee naar de madrasa en u mocht vanaf dan slechts éénmaal per week naar huis gaan. Uw vader kwam te weten dat u naar de madrasa ging en was hiertegen gekant. Toen u op een donderdag naar huis kwam, verbood uw vader u om de volgende dag terug naar de madrasa te gaan. Later werd u opgehaald door de Taliban aangezien ze te weten waren gekomen dat uw vader u verboden had om naar de madrasa terug te keren. Ze brachten u terug naar de madrasa. Opnieuw bleef u een week in de madrasa. Toen u op donderdag terug thuiskwam, zei uw vader opnieuw dat u niet meer naar de madrasa mocht gaan en hij dwong u om thuis te blijven. Er volgde een ruzie tussen uw vader en grootvader. Doordat uw grootvader gemeld had aan de Taliban dat uw vader onwillig was om u nog naar de madrasa te laten gaan, kwam de Taliban opnieuw naar uw huis. Deze keer boeiden ze uw vader, sloegen ze hem en namen hem mee naar de moskee, waar hij vervolgens opgesloten werd. Aangezien de dorpsouderen van dezelfde stam waren als uw vader kwamen ze naar de moskee om te ijveren voor zijn vrijlating. Hierna werd overeengekomen dat uw vader zou vrijgelaten worden, op voorwaarde dat hij u zou laten meegaan met de Taliban. Terug in de madrasa mocht u niet onmiddellijk naar huis, maar u zag uw vader in de moskee tijdens het vrijdagsgebed. Hij zei u dat u, als u de volgende keer naar huis zou mogen gaan, u zich daarentegen naar het huis van uw oom langs moederszijde diende te begeven. Na twee weken in de madrasa, mocht u uiteindelijk naar huis gaan. Nadat u in het huis van uw oom langs moederszijde was aangekomen, kon u Afghanistan verlaten. Dit was in de herfst van 1397, meer bepaald in de maand ‘aqrab’ of ‘qaus’ (periode 23 oktober-20 december 2018 volgens de Gregoriaanse kalender). Bij aankomst in België verzocht u op 17 juni 2019 om internationale bescherming.*

*U werd een eerste maal gehoord op 5 november 2020. Op 25 maart 2021 werd u in kennis gesteld van een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Op 23 april 2021 diende u beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Op 19 augustus 2021 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal ingetrokken door de juridische dienst van het CGVS omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban.*

*U werd vervolgens een tweede maal gehoord op het CGVS op 11 juli 2022. U verklaarde dat uw broer H(...) intussen ook naar de madrasa gaat, maar dat uw vader ook hiermee niet akkoord ging. De Taliban kwamen vervolgens naar jullie woning en ontvoerden uw vader. Ze hielden hem gedurende twee maanden vast in Dande Guri. Hij werd geslagen en gemarteld. De ouderlingen van het dorp spoorden uw vader op en regelden zijn vrijlating op voorwaarde dat hij zich niet meer zou inmengen in uw broers opleiding aan de madrasa. Uw broer H(...) werd meegenomen naar een madrasa van de Taliban in Alikhel. Hij kreeg de toelating om elke donderdag, vrijdag en feestdag huiswaarts te keren. Uw ouders, uw andere broers en uw zus verblijven momenteel nog steeds in uw dorp.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw vaders ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument), foto’s van u samen met uw familieleden, een vaccinatiekaart, een verslag van “Service d’Aide aux Migrants” (SAM asbl), een document van het opvangcentrum van Bierset en een rapport van een kinderpsychiater.*

#### B. Motivering

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden werden aangenomen.*

*Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 5 november 2020 was u een niet-begeleide minderjarige, dit tot 30 juni 2021. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend hieromtrent. Meer bepaald werd er u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud een voogd toegewezen die u bijstaat*

in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. In het licht van uw eventuele psychologische problemen, dient nog onderstreept te worden dat er in de inleiding van het eerste persoonlijk onderhoud d.d. 5 november 2020 werd gewezen op het feit dat er steeds een pauze kon worden ingelast tijdens het onderhoud (NPO I, p. 2). Dient hierbij nog benadrukt te worden dat er uit de notities blijkt dat er zich nergens problemen of incidenten voordeden in de loop van het eerste onderhoud.

Voorts ontving het CGVS op de dag van het tweede persoonlijk onderhoud d.d. 11 juli 2022 een rapport van de kinderpsychiater. Hierbij wenst het CGVS aan te stippen dat u werd gewezen op de mogelijkheid om een extra pauze in te lassen indien nodig (NPO II, p.3), alsook werd u meermaals gewezen op de mogelijkheid ondersteuning te vragen en aan te geven indien enig probleem zich zou voordoen (NPO II, p.4). U werd voorts gevraagd hoe het met u gaat in het licht van uw gezondheidstoestand, waarop u antwoordde dat het goed ging met u (NPO II, p.4). Gevraagd of het CGVS u kan ondersteunen, antwoordde u negatief (NPO II, p.4). Het CGVS benadrukte voorts dat u vrij en op uw eigen tempo kon vertellen (NPO II, p.5). Er werd daarnaast doorheen het onderhoud meermaals gepeild naar uw welzijn (NPO II, p.8 & NPO II, p.13). Verder werd voorafgaand aan het onderhoud gevraagd te wachten op de advocaat die om 14u00 zou arriveren, een half uur na afspraak, om u bij te staan tijdens het onderhoud. Het CGVS kwam tegemoet aan deze vraag en startte het persoonlijk onderhoud om 14u25, waarna de advocaat arriveerde (NPO II, p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek bovendien dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werd door uw psychische toestand.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen tijdens uw beide persoonlijke onderhouden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang om in te gaan op uw verklaringen met betrekking tot uw grootvader aan vaderszijde. U geeft immers aan dat hij door de Taliban werd gevraagd om zijn kleinzoon, u dus, naar de Taliban te sturen om voor hen te werken (NPO I, p. 12). Vervolgens nam hij u mee naar de madrasa waar de Taliban was, om er lessen te volgen (NPO I, p. 12). Gevraagd of uw grootvader zelf betrokken was bij de Taliban, stelt u dat hij voorstander was van de Taliban en bij hen zat in de moskee maar niet ging vechten (NPO I, p. 13). Toch stellen volgende vaststellingen uw verklaringen omtrent de betrokkenheid van uw grootvader bij de Taliban in een erg bedenkelijk daglicht.

Zo is het erg opmerkelijk dat uw grootvader zich volgens uw verklaringen maar erg beperkt over de Taliban en jihad uitliet tegen u. Hij bracht u nochtans volgens uw verklaringen wel rechtstreeks in contact met de Taliban. Gevraagd of u al tijdens uw verblijf in Afghanistan wist dat uw grootvader voorstander was van de Taliban, zegt u dat hij u aanmoedigde naar de Taliban te gaan en er lessen te volgen omdat ze goede mensen waren. Uw grootvader voegde hieraan toe dat u later ook jihad kon doen (NPO I, p. 13). Gevraagd wat uw grootvader u nog zoal vertelde over de Taliban, zegt u dat hij niets zei, dat hij enkel zei dat u daar diende te blijven en te studeren (NPO I, p. 13). Wanneer dan nagegaan wordt hoe uw grootvader u dan motiveerde om de lessen te volgen bij de Taliban, houdt u het erop dat uw grootvader daarover niets zei (NPO I, p. 13). Het is evenwel erg opmerkelijk dat uw grootvader zelf, als zogenaamd voorstander van de Taliban, u zo weinig zou hebben verteld over de jihad of de Taliban en/of hun leer en ideeën. Dat u zich in dergelijke vage bewoordingen moet uitlaten over de houding van uw grootvader, roept de nodige vraagtekens op. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat hij u toch wat uitgebreider zou vertellen over deze groepering indien hij er daadwerkelijk achter stond dat u hen zou vervoegen en dit zijn wens was. U zegt immers als verklaring voor het feit dat hij u naar de Taliban stuurde, dat dit kwam doordat u de oudste was van het gezin en ook de oudste kleinzoon was van uw grootvader (NPO I, p. 17). Dat hij u allerm minst sprak over de jihad en de Taliban, zet de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook meteen op losse schroeven.

Dat u vervolgens aangeeft dat uw grootvader en grootmoeder aan vaderszijde na uw vertrek nog steeds bij uw vader, uitgerekend een tegenstander van de Taliban, inwoonden (NPO I, p. 8), is opnieuw een gegeven dat zeer merkwaardig is. Immers, voorafgaand aan uw vertrek had uw vader lijnrecht tegenover uw grootvader gestaan door u op een bepaald moment te verbieden nog verder naar de madrasa te gaan (NPO I, p. 12). Uw vader en grootvader hadden hierover ook ruzie (NPO I, p. 12). Dat uw grootvader en uw vader nog bleven samenwonen tot na het laatste incident - nadat uw broer was meegenomen en weer terugkeerde - is dan ook zeer opmerkelijk aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat uw grootvader geen vrede zou nemen met het feit dat uw vader u, die volgens uw grootvader voorbestemd was om de rangen van de Taliban te vervoegen, het land liet ontvluchten (NPO II, p.11). Uw grootvader was bovendien volgens uw verklaringen wel degelijk op de hoogte van het feit dat uw vader u hielp het land te verlaten (NPO I, p. 13). Dat uw grootvader kennelijk geen enkele actie ondernam tegenover uw vader nadat hij u liet vertrekken, mag dan ook erg verbazen. Hierbij aansluitend is het evenzeer opvallend dat, u gevraagd of uw grootvader momenteel al dan niet nog overeenkomt met uw vader, aanvankelijk stelt dat u niet weet hoe de contacten zijn tussen hen (NPO I, p. 13). Pas tijdens het tweede onderhoud op het CGVS verklaart u dat ze niet meer samenwonen, maar wel nog contact onderhouden gezien uw grootvader dicht bij jullie woont, namelijk bij uw andere oom langs vaders zijde (NPO II, p.11). Dat u pas na het eerste persoonlijke onderhoud heeft geïnformeerd naar de verstandhouding tussen uw vader en uw grootvader, hoewel u verklaart altijd contact te hebben onderhouden met uw vader via WhatsApp, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen en vraagtekens plaatsen bij de oprechtheid van uw verhaal en uw vrees tegenover de Taliban - en bij uitbreiding voor uw grootvader die gen steunde en van u hetzelfde wou (NPO II, p.11).

Uit bovenstaande opmerkingen moet dan ook besloten worden dat u het erg weinig aannemelijk maakt dat uw grootvader daadwerkelijk geaffilieerd was met de Taliban. Wat er ook van zij, voor zover het CGVS toch geloof zou kunnen hechten aan het feit dat uw grootvader effectief betrokken was bij de Taliban, dienen volgende zaken nog aangehaald te worden.

U stelt dat u gedurende een maand les kreeg van de Taliban (NPO I, p. 14). Gevraagd om zoveel mogelijk te vertellen over hetgeen u daar leerde, zegt u dat u vier weken koran-les kreeg en het laatste hoofdstuk van de koran uit uw hoofd leerde in drie weken (NPO I, p. 14). Vier weken kreeg u les over jihad (NPO I, p. 14), zo stelt u. Aangemoedigd om zoveel mogelijk te vertellen over hetgeen er u verteld werd over de jihad, zegt u dat ze vertelden dat er ongelovigen in het land waren, waartegen diende gevochten te worden (NPO I, p. 14). U voegt toe dat er gezegd werd dat ze jullie huizen kwamen aanvallen als u gewoon thuis bleef zitten, en dat het nationale leger hetzelfde is als de Amerikanen, waardoor ze ook dienden opgeruimd te worden (NPO I, p. 14). Er werd verder nog gezegd dat thuis sterven niet zo aangenaam is en dat het beter is te sterven in een gevecht (NPO I, p. 14). Gevraagd of ze nog zaken vertelden, zegt u dat ze nog andere dingen vertelden maar dat u enkel de reeds aangehaalde zaken nog weet (NPO I, p. 14). Het is erg opmerkelijk dat u stelt vier weken lang zaken te hebben gehoord over de noodzaak om jihad te voeren, om uiteindelijk slechts in beperkte mate hierover iets te kunnen vertellen. Dat u zich moet beperken tot enkele vage algemeenheden en slogans, roept dan ook verdere vraagtekens op bij de oprechtheid van uw asielmotieven. Verder is het eigenaardig dat uw ouders, uw twee zussen, drie broers, grootmoeder en grootvader langs vaderszijde nog in het huis bleven wonen waar u vroeger woonde, na uw vertrek, en niet genoodzaakt waren veiliger oorden op te zoeken (NPO I, p. 8).

Tevens acht het CGVS ook het volgende weinig plausibel. U stelt dat uw vader werd vrijgelaten door de Taliban op voorwaarde dat u hen zou vervoegen (NPO I, p. 13). In die periode diende u in de moskee te blijven en mocht u niet meer naar huis (NPO I, p. 13). U geeft aan dat u uw vader gedurende twee weken niet mocht zien aangezien hij u dan weer zou tegenhouden naar de madrasa te gaan (NPO I, p. 16). Het CGVS acht het allerm minst logisch dat de Taliban na het verstrijken van twee weken, plots toch weer hun fiat zou gegeven hebben om u huiswaarts te laten gaan, wetende dat uw vader uw engagement niet goedkeurde (NPO I, p. 13). Immers, een week meer of minder zou logischerwijs de visie van uw vader tegenover de Taliban niet wijzigen, waarna hij u mogelijks opnieuw zou tegenhouden vader op het moment dat u wilde terugkeren naar de madrasa. Dat de Taliban dit blijkbaar niet bedacht, is dan ook weinig aannemelijk. Bijkomende vraagtekens rijzen bijgevolg bij uw geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen omtrent uw broer H(...) doen de wenkbrauwen fronsen. Uw broer H(...) zou momenteel circa 17 jaar oud zijn (NPO I, p. 9 & verklaring DVZ, vraag 17). U stelt dat u op een leeftijd van vijftien jaar het land diende te verlaten (NPO I, p. 15) aangezien uw grootvader wilde dat u lessen zou volgen bij de Taliban (NPO I, p. 12). Echter kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw vader dan vervolgens H(...) zou weghalen uit de madrasa, alsook weghalen van uw grootvader, aangezien hij op uw broer dezelfde 'slechte' invloed kon uitoefenen. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat de

Taliban, nadat ze vaststelden dat u niet meer terugkwam na het bezoek aan uw oom, toch op een of andere manier uw verraad zouden trachten te verhalen op een familielid van u. Dat H(...), die hiervoor intussen de ideale leeftijd had, in deze omstandigheden dan nog gewoon bij uw grootvader bleef wonen en dat uw vader hierin kennelijk geen graten zag, strookt allerm minst met de logica van uw verhaal. U verklaart vervolgens dat uw vader ongeveer anderhalf jaar geleden - tijdens uw verblijf in België - nogmaals werd meegenomen door de Taliban. Deze maal werd uw vader twee maanden vastgehouden, waarna de dorpsouderen de Taliban nogmaals overhaalden hem vrij te laten in ruil voor de belofte dat uw vader zich niet zou inmengen met de opleiding van H(...) (NPO II, p.7 & p.9). Echter is de logica hiervan verre zoek. De Taliban zijn namelijk op de hoogte dat uw vader u heeft weggestuurd omwille van uw opleiding aan de madrasa. Zij hebben reeds een gunst bewezen aan de dorpsouderen door uw vader een eerste keer vrij te laten, nog voor uw vertrek uit Afghanistan. Deze wel erg begripvolle reactie van de Taliban om uw vader alsnog een tweede maal vrij te laten op basis van een belofte, tart alle verbeelding. Pas na de vrijlating van uw vader werd uw broer H(...) meegenomen naar de madrasa, zo stelt u (NPO II, p.8). U stelt namelijk dat H(...) tijdens de vasthouding van uw vader gewoon thuis was en dat hij tijdens deze twee maanden gewoon met rust gelaten werd (NPO II, p.9). Het is wel erg frappant dat de Taliban uw vader zouden vasthouden omdat hij weerstand bood omtrent uw broers opleiding aan de madrasa, doch dat uw broer H(...) zelf in diezelfde periode met rust werd gelaten. Dit alles tart elke logica. Dat uw vader niet aanwezig was, zou de uitgelezen kans geweest zijn om uw broer H(...) met enige dwang naar de madrasa te halen. Dat uw vader aldus nogmaals ontvoerd en vrijgelaten werd, blijkt allerm minst aannemelijk, aangezien zijn detentie dan ook tot weinig resultaat heeft geleid voor de Taliban.

De vaststelling dat H(...) aanvankelijk ook niet werd toegelaten huiswaarts te keren, en vervolgens toch goedkeuring kreeg om van donderdag tot vrijdag en op feestdagen naar huis te gaan, is geenszins aannemelijk (NPO II, p.10). Ook hier acht het CGVS het allerm minst logisch dat de Taliban na het verstrijken van de tijd, plots toch weer hun fiat zouden gegeven hebben om huiswaarts te keren, des te meer gezien ze wisten dat u na een dergelijke toelating wel degelijk het land bent ontvlucht. Geconfronteerd met deze volstrekt onaannemelijke wending, antwoordt u dat de Taliban in het begin bang waren, maar dat ze sinds hun machtsovername zeker weten dat H(...) niet kan ontsnappen. U voegt toe dat het erg moeilijk is om te ontsnappen uit Afghanistan, zeker gezien jullie financiële situatie (NPO II, p.14). Echter zijn deze antwoorden niet afdoende, nèt omdat u wel in het geniep het land kon ontvluchten.

U verklaart nog steeds contact te onderhouden met uw broer H(...). Op de vraag wanneer het de laatste keer was, antwoordt u op 'Eid', twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud, toen hij thuis was. Jullie onderhouden contact via WhatsApp, zo stelt u (NPO II, p.9-10). Meermaals aangespoord om uitgebreid te vertellen over uw broers verblijf in de madrasa, geeft u algemene antwoorden en blijft u vaag: uw broer studeert daar om de koran te leren (NPO II, p.13). Echter kan men verwachten dat u meer weet over zijn verblijf in de madrasa en hoe het hem daar vergaat, gezien u contact met hem onderhoudt. Uw gebrekkige kennis draagt bij aan het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Voorts verklaart u dat uw andere broers ook naar een madrasa gaan. Gepeild naar hun situatie, antwoordt u dat het goed met hen gaat en dat hen nog niets gevraagd werd (NPO II, p.16). Dat uw familie met verschillende jonge zonen het dorp niet heeft ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban heeft gekend. Uw broers bevinden zich blijkbaar in een gelijkaardige situatie als u voorheen, toch bent u de enige die het land is ontvlucht. Dit alles doet dan toch wel de nodige vragen rijzen bij de ware reden van uw vertrek.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 november 2020 plaatsvond, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Het CGVS trok haar beslissing van 25 maart 2021 in op 19 augustus 2021 en organiseerde een tweede persoonlijk onderhoud op 11 juli 2022 om te onderzoeken of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie. U wordt tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud gevraagd of de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 een impact heeft op uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat u hierdoor geen andere problemen heeft gekregen (NPO II, p.11). U geeft aldus geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft.

*Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. De vaccinatiekaart die u neerlegt, kan louter uw identiteit ondersteunen, dewelke het CGVS niet onmiddellijk betwist. Uw vaders 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) bevestigt louter zijn identiteit, dewelke echter in deze beslissing niet onmiddellijk wordt betwist. De foto's waarop u en uw familieleden staan afgebeeld, geven uitsluitend uw familieleden weer, maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven om te buigen.*

*Wat betreft het begeleidingsrapport van SAM asbl d.d. 17/08/2020, dient opgemerkt te worden dat dit verslag opgemaakt werd door een voogd omdat er besloten werd dat u nood had aan een time-out aangezien u veelvuldige klachten kenbaar maakte over het leven, het centrum en de medewerkers. Het verslag geeft louter het gesprek weer naar aanleiding van uw time-out en geeft een beschrijving van het gedrag dat u stelde. Het rapport betreft echter geenszins een psychologisch rapport, laat staan dat het gedetailleerd of omstandig zou zijn. Het document van CARDA d.d. 6/10/2020 tenslotte, opgesteld door de centrumdirecteur van het Rode Kruis, toont aan dat u twee maal een psychologisch opvolgingsgesprek heeft gehad (19/06/2020 en 1/07/2020). U geeft aan in het persoonlijk onderhoud dat u in België reeds twee keer naar de psycholoog ging, waarbij de laatste keer drie à vier maanden voor het onderhoud plaatsvond (NPO I, p. 19). Het CGVS trekt niet in twijfel dat u mogelijks een moeilijke periode doormaakt of heeft doorgemaakt. Er dient evenzeer vastgesteld te worden dat u voorts een rapport van een kinderpsychiater neerlegt d.d. 27 juni 2022, waarin uw positieve evolutie beschreven staat. Echter, deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake*

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op

*schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.*

*In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.*

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.*

*De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U verwijst louter naar de aanwezigheid van de Taliban in uw dorp toen u daar leefde (NPO II, p.14 & p.18). Echter is de situatie in Afghanistan gewijzigd (zie supra) en kan uw verklaring omtrent de aanwezigheid van de Taliban ten tijde van uw verblijf de huidige beoordeling niet wijzigen.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie*

waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 4 november 2022 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

### *"§ 1.*

*Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.*

*Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".*

### *§ 2.*

*De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

### *§ 3.*

*Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.*

*Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."*

Verzoeker heeft de Raad per brief, verstuurd op 18 november 2022, gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-

commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten".

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, wijst verzoeker vooreerst op zijn kwetsbaarheid en zijn bijzondere profiel. Hij wijst erop dat hij in 2003 is geboren en pas vijftien jaar oud was toen hij in België om internationale bescherming verzocht en meent dat zijn jonge leeftijd de door hem afgelegde verklaringen in perspectief plaatst. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) ook geen rekening gehouden heeft met het feit dat hij analfabeet is. Hij vervolgt dat hij zijn best deed om alle redenen uit te leggen waarom hij Afghanistan moest ontvluchten en dat het CGVS zich tegenover hem soepel had moeten opstellen, waarna hij citeert uit een aantal arresten van de Raad.

Verzoeker stelt verder als volgt:

*"Ten tweede heeft het CGVS helemaal geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker. In zijn eerste beslissing concludeerde het CGVS: "(...)" (beslissing van het CGVS van 23 maart 2021, p. 2)*

*Zijn raadvrouw had echter in zijn eerste verzoekschrift gewezen op de talrijke psychische problemen van Meneer S(...), die reeds sinds juni 2020 door een psycholoog wordt gevolgd (stuk 3). Na bepaalde incidenten die de familie van Meneer S(...) heeft meegemaakt na het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zien infra), is de psychologische toestand van verzoeker aanzienlijk verslechterd en alarmerend geworden. Hij probeerde zelfs zelfmoord te plegen (NPO II, p. 5). Op 12 december 2020 werd hij onderzocht op de spoedafdeling van het ziekenhuis "la Citadelle" omdat hij de dag ervoor zelfverwonding had gepleegd. Volgens het medisch rapport van dokter T(...) vertoont Meneer S(...) een "Symptomatologie anxiodépressive dans cadre éloignement familial (famille restée au pays et persécutée par les talibans)" (stuk 4). Bij vonnis van 15 januari 2021 heeft de Rechtbank van eerste aanleg van Luxemburg gelast dat Meneer S(...) gedurende een période van 40 dagen in de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis "La Clairière" moet geplaatst worden (stuk 5). Meneer S(...) werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis "La Clairière" wegens suïcidale gedachten en zware angsten. (stuk 6). Al deze elementen waren op 21 april 2021 in de eerste verzoekschrift aan uw Raad voorgelegd en dus ook aan het CGVS.*

*Bij aanvullende nota van 3 juni 2021 diende verzoekers raadvrouw drie nieuwe psychiatrische en medische rapporten in om aan te tonen dat de toestand van S(...) niet verbeterde (stukken 7, 8, 9). Deze elementen werden derhalve ook onder de aandacht van het CGVS gebracht.*

*In zijn beslissing van 9 September 2022 heeft het CGVS weliswaar uiteindelijk verzoekers psychische problemen erkend - doch alleen met vermelding van het laatste psychiatrische rapport van 27 juni 2022 - maar dit element is geenszins voldoende in aanmerking genomen (bestreden beslissing, p. 2).*

*In antwoord op het argument van het CGVS, is het feit dat het mogelijk is om tijdens een persoonlijk onderhoud om een pauze te vragen, een recht dat wordt erkend voor alle personen die om internationale bescherming verzoeken. Hierdoor valt niet in te zien hoe het CGVS de psychische toestand van Meneer S(...) in aanmerking zou hebben genomen. Het feit dat het CGVS de indruk had dat Meneer S(...) in staat was de vragen te beantwoorden en dat het CGVS zich tijdens het onderhoud herhaaldelijk zorgen maakte over zijn welzijn, is evenmin relevant. Dit ontslaat het CGVS er niet van om bij de analyse van de verklaringen van Meneer S(...) rekening te houden met zijn psychologische toestand.*

*Het CGVS weigert verzoeker echter de vluchtelingenstatus op basis van een beslissing die sterk lijkt op de eerste, in 2021 ontvangen beslissing (er zijn slechts drie of vier paragrafen, betreffende het tweede onderhoud, toegevoegd aan hetgeen in de eerste beslissing werd toegelicht).*

*Dit bewijst dat het CGVS in het geheel geen rekening heeft gehouden met de psychische toestand van verzoeker, aangezien het dezelfde beslissing neemt als een jaar geleden, een beslissing waarin, zoals bekend, het bijzondere psychologische profiel van verzoeker niet werd erkend. Het staat dus vast dat zijn verklaringen niet zijn geanalyseerd in het licht van zijn bijzonder kwetsbare toestand.*

*In een arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019 heeft Uw Raad evenwel herhaald dat: «(...)».*

*In dezelfde zin : "(...)" (RvV - arrest nr.11.831 van 27 mei 2008).*

*"(...)" (RvV - arrest nr. 103.611 van 28 mei 2013).*

*Bovendien illustreren boeken over de psychologie van vluchtelingen hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan: « (...) », Payot, 2010, p. 77).*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak I tegen Zweden van 5 September 2013 herinnert er in dit verband aan dat van asielzoekers niet mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas afleggen van de traumatische gebeurtenissen waaraan ze werden blootgesteld (I tegen Zweden, § 61).*

*Het bijzondere profiel van verzoeker, als gevolg van deze belangrijke elementen, had het CGVS ertoe moeten brengen zich soepel op te stellen bij de analyse van zijn verklaringen en een nieuwe reële analyse te maken van de verklaringen die hij zowel tijdens zijn onderhoud in 2020 als in 2022 heeft afgelegd."*

Vervolgens laat verzoeker aangaande de vermeende betrokkenheid van zijn grootvader bij de taliban het volgende gelden:

*"Het CGVS trekt de betrokkenheid van de grootvader van Meneer S(...) bij de taliban in twijfel om verschillende redenen.*

*Ten eerste volgens het CGVS, "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).*

*Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft Meneer S(...) echter heel duidelijk uitgelegd dat: "(...)" (NPO I, p. 12);*

*"(...)" (NPO I, p. 13);*

*"(...)" (NPO I, p. 14);*

*"(...)"*

*(NPO I, p. 17).*

*De interpretatie van het CGVS is subjectief. Gezien de bijzondere kwetsbaarheid van Meneer S(...), zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van de gemelde gebeurtenissen, en het feit dat hij analfabeet is, moet worden geconcludeerd dat zijn verklaringen over zijn grootvader voldoende consistent zijn en een gevoel van ervaring geven.*

*Temeer omdat volgens The handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the status of refugees van de UNHCR (beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/publications/legal/3d58e13b4/handbook-procedures-criteria-determining-refugee-status-under-1951-convention.html>):*

*«213. (...)*

*214. (...)*

*215. (...)*

*216. (...)*

*217. (...)*

*218. (...)*

*219. (...).».*

*Ten tweede, beweert het CGVS dat het niet normaal is dat de grootouders van vaderskant van Meneer S(...) nog bij zijn vader woonden tot het laatste incident (totdat zijn broer werd meegenomen en teruggebracht). Het CGVS verwijt Meneer S(...) ook dat hij geen informatie had kunnen verstrekken over de relatie tussen zijn vader en grootvader ten tijde van het eerste onderhoud. Daarnaast voert het CGVS aan dat het niet logisch is dat de grootvader van Meneer S(...) niet heeft gereageerd toen hij vernam dat Mener S(...) het land was ontvlucht (bestreden beslissing, p. 3).*

*Zoals uiteengezet in het verzoekschrift van 21 april 2021 en opnieuw tijdens de tweede onderhoud, enige tijd nadat Meneer S(...) zijn eerste persoonlijk onderhoud had gehad, vonden er verschillende gebeurtenissen plaats (NPO II, p. 5-7). Zijn vader werd opnieuw door de Taliban ontvoerd, omdat de Taliban wilden dat zijn broer H(...) zivh bij hen aansloot. Zijn vader werd uiteindelijk vrijgelaten en zijn broer H(...) werd daarna meegenomen door de Taliban. Zijn broer zit momenteel in de madrassa bij de Taliban (in Alikhel - verder weg dan die waar Meneer S(...) naar toe ging).*

*Zijn ouders wonen met zijn broers en zus in Zorabi, Taporak, terwijl de grootvader bij een andere oom van vaderskant woont. Ze hebben niet meer samengewoond sinds dit laatste incident (NPO II, p. 11). De reden waarom zijn grootvader zo lang wachtte alvorens zijn eigen zoon eruit te gooien, is omdat verzoekers vader zijn oudste zoon is. De ooms van vaderszijde van verzoeker vertelden hun vader altijd dat het erg gênant was om de oudste zoon van een gezin uit het ouderlijk huis te zetten. Maar toen verzoekers vader er bezwaar tegen had dat zijn tweede zoon zich bij de Taliban aansloot, kon de verzoekers grootvader er niet meer tegen en schopte hem eruit. Verzoeker had deze verklaringen reeds in de eerste bij uw Raad ingediende verzoekschrift gegeven. Als deze elementen het CGVS niet overtuigend leken, begrijpt verzoeker niet waarom hij er tijdens het tweede onderhoud niet naar is gevraagd. Indien deze elementen - die zich na de eerste negatieve beslissing voordeden - het CGVS verrasten, was het aan het CGVS om verzoeker daarover te ondervragen. Verzoeker ziet het nut niet in van het organiseren van een tweede onderhoud om de laatste gebeurtenissen sinds de eerste negatieve beslissing te weten te komen, indien het CGVS er gewoon nota van neemt, zonder de verzoeker de gelegenheid te geven de elementen die onduidelijk of twijfelachtig leken, toe te lichten.*

*Meneer S(...) werd op de hoogte gebracht van de ontvoering van zijn vader door zijn oom van moederszijde. Toen zijn vader was vrijgelaten, legde zijn vader hem de gebeurtenissen gedetailleerder*

uit (NPO II, p. 7). Meneer S(...) zou deze informatie niet hebben kunnen geven tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, enerzijds omdat de verhoorde gebeurtenissen zich nog niet hadden voorgedaan, anderzijds omdat Meneer S(...) voordien niets was verteld om hem te sparen en niet verder te belasten:“(...)” (NPO I, p. 13).

“(...)” (NPO I, pp. 9-10);

“(...)” (NPO I, p. 15).

Echter, aan het begin van het tweede persoonlijke onderhoud legt de verzoeker deze nieuwe gebeurtenissen rechtstreeks en in detail uit (NPO II, p. 5-7).”

Verzoeker stelt voorts het volgende aangaande de lessen die hij van de taliban zou hebben gekregen:

“Ten eerste stelt Het CGVS dat de verklaringen van Meneer S(...) over de lessen die hij gedurende een maand van de Taliban heeft ontvangen, niet voldoende gedetailleerd zijn (bestreden beslissing, p. 3).

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoeker echter gedetailleerd geantwoord op alle vragen die hem over dit onderwerp werden gesteld: “(...)” (CGVS, p. 6); “(...)” (NPO I, p. 12).

“(...)”

(NPO I, pp. 14-15).

Ook hier is de interpretatie van het CGVS subjectief. Gezien de bijzondere kwetsbaarheid van Meneer S(...), zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van de gemelde gebeurtenissen en het feit dat hij analfabeet is, moet worden geconcludeerd dat zijn verklaringen voldoende samenhangend zijn en getuigen van een gevoel van ervaring. Meneer S(...) had geen beter antwoord kunnen geven op de algemene en vage vragen van het CGVS.

De vele recente beslissingen van het CGVS waarbij de vluchtelingenstatus wordt geweigerd aan Afghaanse jongen die beweren thuis, op weg naar school of op het werk te zijn gerekruteerd, zeggen dit: « Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaan gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. (...) Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. »

Zowel het CGVS als de beschikbare bronnen lijken derhalve de verklaringen van de aanvrager te bevestigen. De Taliban waren zeer actief in zijn regio, en konden vertrouwen op hun relaties met zijn grootvader, en op het lesgeven aan de madrassa, om de kandidaat te rekruteren.

Drie jaar geleden waren de meeste door de Taliban gerekruteerde jongens al tussen 15 en 18 jaar oud, zoals Meneer S(...) (en momenteel zijn broer H(...)): « (...) » (Landinfo, “Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban”, 29 juni 2017, pp. 16 en 22).

Ten tweede beweert het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban Meneer S(...) twee weken na de vrijlating van zijn vader naar huis hebben laten terugkeren (bestreden beslissing, p. 3).

Normaal mochten de jongeren in de madrassa op donderdag naar huis gaan en op vrijdag terugkeren. Twee weken lang stond de Taliban niet toe dat Meneer S(...) naar huis ging. Na twee weken besloten ze hem te vertrouwen. Meneer S(...) woonde maar 10 minuten van zijn madrassa vandaan. De Taliban dacht niet dat hij zou kunnen ontsnappen. Gelet op alle informatie die verzoeker tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud en ter ondersteuning van het onderhavige verzoek heeft verstrekt, dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend.”

Verzoeker stelt met betrekking tot de nieuwe gebeurtenissen sinds de eerste negatieve beslissing van het CGVS als volgt:

“Het CGVS vindt het onlogisch dat de Taliban, na de vader van Meneer S(...) voor de tweede keer te hebben ontvoerd, hem opnieuw hebben vrijgelaten. Het CGVS begrijpt niet waarom de Taliban in deze periode van afwezigheid van zijn vader met rust lieten. De CGVS vindt het ook onlogisch dat de Taliban H(...) naar huis heeft laten terugkeren (bestreden beslissing, pp. 3 en 4).

Ten eerste verbaast het verzoeker eens te meer dat het CGVS hem niet heeft ondervraagd over deze elementen, die hem weinig geloofwaardig leken. Nogmaals, bij het lezen van de “NPO II” lijkt het erop dat het CGVS tijdens het gehele onderhoud genoeg heeft genomen met vragen over de nieuwe gebeurtenissen sinds de eerste negatieve beslissing vragen heeft gesteld opdat Meneer S(...) deze zou kunnen toelichten, maar in geen enkele van de gestelde vragen heeft het OP Meneer S(...) de

gelegenheid gegeven om uit te leggen wat hem ongeloofwaardig leek. Het nut van dit tweede persoonlijke onderhoud is dus gering, aangezien al deze elementen reeds in het eerste verzoekschrift waren aangevoerd, en verzoeker begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een nieuwe negatieve beslissing neemt zonder hem te ondervragen over deze elementen die hem weinig geloofwaardig lijken. Deze handelwijze van het CGVS schendt artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en ontnemt het tweede onderhoud dat heeft plaatsgevonden elk belang.

Ten tweede is verzoekers vader, zoals hierboven uiteengezet, alleen vrijgelaten omdat de Taliban die hem hebben ontvoerd, Taliban uit het dorp zijn, die verzoekers grootvader en de dorpsoudsten al lang kennen. Deze laatste zette de Taliban onder druk om verzoekers vader te vinden en hem vrij te laten op voorwaarde dat H(...) naar de madrassa zou gaan (NPO II, p. 8 en 9). Bovendien hadden de Taliban geen interesse om H(...) aan te vallen terwijl de vader afwezig was. Het doel van de Taliban is jongeren te rekruteren, en het is verzoekers vader, niet zijn broer, waar de Taliban problemen mee hebben. Door de vader te bedreigen en hem vrij te laten op voorwaarde dat H(...) naar de madrassa gaat, kregen de Taliban wat ze wilden.

Ten derde stelt verzoeker dat de Taliban er geen probleem mee hebben om H(...) van de madrassa naar huis te laten terugkeren, aangezien zij aan de macht zijn en dus het hele land controleren. Zij zouden dus gemakkelijk kunnen weten of H(...) het land probeert te ontvluchten. Het CGVS stelt in zijn beslissing dat dit argument niet volstaat, aangezien verzoeker zelf het land heeft kunnen verlaten. Maar het CGVS houdt er helemaal geen rekening mee dat toen verzoeker in 2019 het land verliet, de Taliban niet aan de macht was! Bovendien verklaart verzoeker dat zijn broer in het begin niet kon terugkeren, maar dat hij dat sinds de overname wel kan (NPO II, p. 14). Hij legt ook uit dat nog meer jongeren dan vroeger gedwongen worden naar de madrassa te gaan (net als zijn andere broer) (NPO II, p. 15 en 16)."

Tot slot laat verzoeker het volgende gelden aangaande de situatie van zijn familie in Afghanistan:

"Het CGVS beweert dat het niet normaal is dat de familie van Meneer S(...) zonder problemen in hetzelfde dorp in Afghanistan blijft wonen. Het CGVS stelt ook dat verzoeker, toen hem werd gevraagd naar de impact van de overname door de Taliban, zei dat hij geen andere problemen had gehad (bestreden beslissing, p. 4).

Het antwoord van verzoeker is door het CGVS verkeerd uitgelegd: verzoeker heeft niet gezegd dat hij geen problemen had sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen. Bij het lezen van de notities van het onderhoud blijkt dat hij de ontvoering van zijn vader uitlegt, het feit dat zijn broer gedwongen wordt naar de madrassa te gaan en vervolgens dat de PO hem deze vraag stelt: "(...)" (NPO II, p. 11). Zo heeft de machtsovername door de Taliban gevolgen voor zijn familie en voor hemzelf, aangezien zij nu aan de macht zijn en verzoekers broers gedwongen zijn naar de madrassa te gaan, hoewel zij dat niet willen. Ook kunnen de ouders van verzoeker hun andere kinderen niet in veiligheid brengen. Bovendien verklaart verzoeker dat de Taliban hem zeker zullen straffen of doden als hij terugkeert omdat hij in België heeft gewoond, maar daar wordt in het beslissing geen melding van gemaakt (NPO II, p. 11). De bewering dat de overname door de Taliban verzoeksters situatie niet heeft verslechterd, is derhalve onjuist."

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gaat verzoeker vooreerst in op "het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa". In dit verband haalt verzoeker aan dat hij een jongen is die Afghanistan meer dan drie jaar geleden heeft verlaten, dat hij naar school gaat en in België geïntegreerd is, ter staving waarvan hij verwijst naar bij zijn verzoekschrift gevoegde foto's (stukkenbundel verzoeker, stuk 10), en dat hij door deze "Europeanisering" het risico loopt om door de taliban als spion te worden beschouwd. Verder citeert hij uit diverse rapporten en artikels waaruit volgens verzoeker blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven als hun vijanden, spionnen of ongelovigen beschouwen. Verzoeker merkt op dat hij bijgevolg rechtstreeks door de taliban geïdentificeerd zal worden en in een categorie zal worden ingedeeld waarbij hij door zijn verblijf in Europa zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden. Hiertoe verwijst hij nog naar talrijke persartikels en rapporten om te besluiten dat er gewag wordt gemaakt van buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de precaire socio-economische en humanitaire situatie, waarbij hij refereert aan Europese rechtspraak, alsook rechtspraak van de Raad en enkele rapporten. Verzoeker hekelt dat het CGVS thans geen recentere gegevens voorhanden heeft waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. Hij verwijst naar een rapport van EUAA van 16 augustus 2022 waarin melding wordt gemaakt van de ernstige socio-economische crisis waarin Afghanistan zich bevindt en citeert hieruit een passage die hij als uittreksel bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 11).

Tot slot gaat verzoeker in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt hij dat deze nog steeds bijzonder zorgwekkend is, zoals blijkt uit diverse nieuwsbronnen en rapporten. Verzoeker merkt tevens op dat verschillende organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen, in welk verband hij verder citeert uit het arrest van de Raad met nr. 270 813 van 31 maart 2022 en de Nansen Note 2 – 22, *“The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases”*, pp. 15-17. Verzoeker besluit dat de beslissing van het CGVS aldus voorbarig is en ten minste vernietigd dient te worden *“totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld”*. Hij betoogt voorts dat het CGVS vóór de machtsovername door de taliban de subsidiaire beschermingsstatus verleende aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten en dat het CGVS de machtsovername door de taliban nu niet mag *“gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan”*. Hij voegt er nog aan toe dat Afghanistan een dictatuur is waar de sharia wordt toegepast.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden als bijlage volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 3: een attest van CARDA van 15 april 2021;
- stuk 4: een medisch verslag van 12 december 2020;
- stuk 5: een vonnis van 15 januari 2021;
- stuk 6: een medisch dossier en medisch verslag van 8 januari 2021;
- stuk 7: een pedo-psychiatrisch verslag van 26 mei 2021;
- stuk 8: een psychiatrisch spoedrapport van 5 februari 2021;
- stuk 9: een medisch verslag van 28 mei 2021;
- stuk 10: foto's van verzoeker in België;
- stuk 11: een uittreksel uit het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van 16 augustus 2022.

### 3.2. Nieuwe elementen

De nota met opmerkingen van de verwerende partij bevat, behalve een repliek op het middel van verzoeker, een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

#### 3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Hij verklaart dat hij door zijn grootvader, die voorstander was van de taliban en er goede banden mee had, op vijftienjarige leeftijd werd meegenomen naar een madrassa van de taliban om er de koran te bestuderen en onderricht te worden in de jihad, dit tegen de zin van verzoekers vader, die hem bij thuiskomst verbood om de volgende dag terug te gaan naar de madrassa. De taliban zouden te weten gekomen zijn dat verzoeker van zijn vader niet mocht terugkeren naar de madrassa en hem daarom thuis hebben opgehaald en teruggebracht naar de madrassa. Toen verzoeker de volgende week opnieuw thuiskwam, zou zijn vader hem gedwongen hebben thuis te blijven. Daarop zou een ruzie ontstaan zijn tussen verzoekers vader en zijn grootvader. De taliban zouden opnieuw naar verzoekers huis gekomen zijn en ditmaal zijn vader geboeid hebben meegenomen naar de moskee, waar hij vervolgens zou zijn opgesloten. Na tussenkomst van de dorpsouderen zou verzoekers vader weer zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij verzoeker zou laten meegaan met de taliban. Na twee weken in de madrassa, zou verzoeker weer naar huis zijn mogen gaan. Op vraag van zijn vader zou verzoeker zich naar het huis van zijn oom langs moederszijde hebben begeven en vervolgens met de hulp van deze oom erin geslaagd zijn Afghanistan te verlaten. Na verzoekers vertrek zou zijn jongere broer H. onder impuls van zijn grootvader eveneens naar de madrassa zijn gestuurd. Omdat verzoekers vader zich hier tegen verzette, zouden de taliban naar verzoekers ouderlijke woning gekomen zijn en zijn vader hebben ontvoerd en gedurende twee maanden hebben vastgehouden. Opnieuw zouden de dorpsouderen erin geslaagd zijn verzoekers vader vrij te krijgen op voorwaarde dat hij zich niet zou mengen in de opleiding van H. aan de madrassa.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord.

Blijkens de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt omdat vooreerst vragen kunnen worden gesteld bij de vermeende betrokkenheid van zijn grootvader bij de taliban, die door de taliban zou zijn gevraagd om zijn kleinzoon naar hen te sturen om voor hen te werken. De adjunct-commissaris wijst er in dit verband op dat (i) het erg opmerkelijk is dat verzoekers grootvader zich volgens verzoekers verklaringen maar erg beperkt uittiet over de taliban en de jihad tegenover hem, (ii) het eveneens zeer opmerkelijk is dat verzoekers grootvader en vader aanvankelijk nog bleven samenwonen na verzoekers vertrek en dat zijn grootvader kennelijk geen enkele actie ondernam tegenover zijn vader nadat die verzoeker liet vertrekken, en (iii) verzoeker aanvankelijk niet wist hoe de relatie nog was tussen zijn vader en grootvader en pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze niet meer samenwonen maar wel nog contact onderhouden aangezien zijn grootvader dichtbij zou wonen in het huis van een oom langs vaderszijde. Voor zover het CGVS toch geloof zou kunnen hechten aan de vermeende betrokkenheid van verzoekers grootvader bij de taliban, wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing verder op dat (i) het erg opmerkelijk is dat verzoeker stelt vier weken lang door de taliban te zijn verteld over de noodzaak om jihad te voeren, om uiteindelijk slechts in beperkte mate hierover iets te kunnen vertellen, (ii) het eigenaardig is dat zijn ouders, twee zussen, drie broers, grootmoeder en grootvader langs vaderszijde nog in het huis bleven wonen waar verzoeker vroeger woonde en niet genooddaakt waren veiliger oorden op te zoeken, (iii) het allerminst logisch is dat, nadat verzoekers vader werd vrijgelaten op voorwaarde dat verzoeker hen zou vervoegen, de taliban verzoeker gedurende twee weken niet naar huis lieten gaan om hem dan plots toch hun fiat te geven, wetende dat zijn vader zijn engagement niet goedkeurde, (iv) het allerminst strookt met de logica van verzoekers verhaal dat zijn broer H., op het moment dat die de leeftijd had om, net zoals verzoeker, onder impuls van zijn grootvader onderricht te worden door de taliban, gewoon bij zijn grootvader bleef wonen en verzoekers vader hierin kennelijk geen graten zag, (v) het alle verbeelding tart dat de taliban verzoekers vader nogmaals zouden meenemen en gedurende twee maanden vasthouden, om zich vervolgens door de dorpsouderen opnieuw te laten overhalen hem vrij te laten in ruil voor de belofte dat hij zich niet zou bemoeien met de opleiding van H. bij de taliban, terwijl zij ervan op de hoogte waren dat verzoeker door zijn vader het land werd uitgestuurd omwille van zijn opleiding aan de madrassa, (vi) het eveneens elke logica tart dat de taliban verzoekers vader zouden vasthouden omdat hij weerstand bood tegen zijn broers opleiding aan de madrassa, doch dat verzoekers broer H. zelf in die periode met rust werd gelaten, (vii) het allerminst logisch is dat de taliban H. aanvankelijk ook niet toelieten huiswaarts te keren en hem vervolgens toch weer hun fiat geven om van donderdag tot vrijdag en op feestdagen naar huis te gaan, temeer gezien ze wisten dat verzoeker na een dergelijke toelating wel degelijk het land is ontvlucht, (viii) verzoekers gebrekkige kennis over zijn broers verblijf in de madrassa en hoe het hem daar vergaat bijdraagt aan het ongeloofwaardige karakter van zijn asielrelaas, net zoals het feit dat hoewel verzoekers andere broers zich blijkbaar in een gelijkaardige situatie bevinden als verzoeker voorheen, hij de enige is die het land is ontvlucht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift over zijn kwetsbaarheid en bijzondere profiel is niet van die aard dat het afbreuk vermag te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven in zijn land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon met een beperkte opleiding kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en die hij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt. *In casu* blijkt niet dat verzoeker op het moment van de feiten die hij aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming dermate jong was dat moet worden aangenomen dat hij de beweerde gebeurtenissen niet bewust heeft meegemaakt en bijgevolg niet in staat kan worden geacht hierover volledige en doorleefde verklaringen af te leggen. Verzoeker toont tevens niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens in die mate beperkt of aantast dat hij niet in staat zou zijn om met betrekking tot de kerngegevens van zijn relaas en vrees aannemelijke en overtuigende verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt verder dat met verzoekers jeugdige leeftijd en psychologische problematiek rekening werd gehouden en dat in zijn hoofdtekening bijzondere procedurele noden werden aangenomen, waaromtrent in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

*“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 5 november 2020 was u een niet-begeleide minderjarige, dit tot 30 juni 2021. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend hieromtrent. Meer bepaald werd er u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde ‘protection officer’, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. In het licht van uw eventuele psychologische problemen, dient nog onderstreept te worden dat er in de inleiding van het eerste persoonlijk onderhoud d.d. 5 november 2020 werd gewezen op het feit dat er steeds een pauze kon worden ingelast tijdens het onderhoud (NPO I, p. 2). Dient hierbij nog benadrukt te worden dat er uit de notities blijkt dat er zich nergens problemen of incidenten voordeden in de loop van het eerste onderhoud.*

*Voorts ontving het CGVS op de dag van het tweede persoonlijk onderhoud d.d. 11 juli 2022 een rapport van de kinderpsychiater. Hierbij wenst het CGVS aan te stippen dat u werd gewezen op de mogelijkheid om een extra pauze in te lassen indien nodig (NPO II, p.3), alsook werd u meermaals gewezen op de mogelijkheid ondersteuning te vragen en aan te geven indien enig probleem zich zou voordoen (NPO II, p.4). U werd voorts gevraagd hoe het met u gaat in het licht van uw gezondheidstoestand, waarop u antwoordde dat het goed ging met u (NPO II, p.4). Gevraagd of het CGVS u kan ondersteunen, antwoordde u negatief (NPO II, p.4). Het CGVS benadrukte voorts dat u vrij en op uw eigen tempo kon vertellen (NPO II, p.5). Er werd daarnaast doorheen het onderhoud meermaals gepeild naar uw welzijn (NPO II, p.8 & NPO II, p.13). Verder werd voorafgaand aan het onderhoud gevraagd te wachten op de advocaat die om 14u00 zou arriveren, een half uur na afspraak, om u bij te staan tijdens het onderhoud. Het CGVS kwam tegemoet aan deze vraag en startte het persoonlijk onderhoud om 14u25, waarna de advocaat arriveerde (NPO II, p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek bovendien dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werd door uw psychische toestand.”*

Verzoeker voegt bij onderhavig verzoekschrift meerdere stukken betreffende zijn psychologische problemen die zijn raadvrouw in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 23 maart 2021 had bijgebracht en die volgens hem ten onrechte niet worden vermeld in de *in casu* bestreden beslissing (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-9). De Raad dient samen met de verwerende

partij in haar nota met opmerkingen vast te stellen dat de bestreden beslissing het meest recente beschikbare psychiatrisch rapport van 27 juni 2022 in aanmerking neemt en dat het eerste deel van dit rapport (geschiedenis, observaties, conclusie en opmerkingen met betrekking tot de opvolging) identiek is aan het rapport van 26 mei 2021, dat als stuk 7 bij het verzoekschrift werd gevoegd en door de verwerende partij in zijn geheel bij haar aanvullende nota werd gevoegd. In de mate dat voormeld rapport van 27 juni 2022 zowel de historiek van verzoekers problematiek als de toestand onmiddellijk voorafgaand aan zijn tweede persoonlijk onderhoud van 11 juli 2022 belicht, kan samen met de verwerende partij worden aangenomen dat zij genoegzaam op de hoogte was van verzoekers psychologische situatie om hieraan de gepaste aandacht te kunnen besteden op het moment van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van de verklaringen die verzoeker doorheen beide persoonlijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker licht verder niet concreet toe op welke wijze de oudere medische stukken een ander licht werpen op de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers procedurele noden en de steunmaatregelen die hem dienovereenkomstig werden verleend.

Uit de door verzoeker bijgebrachte attesten kan niet worden afgeleid dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden hebben om tijdens zijn persoonlijke onderhouds eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Dienaangaande stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op goede gronden als volgt: *“Het rapport van de kinderpsychiater van 27 juni 2022 vermeldt weliswaar terugkomende angsten, onrust en slapeloosheid in functie van actueel nieuws uit Afghanistan en van haar familie. Uit het rapport blijkt alsook dat er nog steeds signalen van angst en verstoring worden opgemerkt wanneer het gaat over verdronken traumatische elementen en dat een wispelturig geheugenverlies, courant bij gevallen van PTSD, als beschermingsmechanisme fungeert. Het rapport geeft weliswaar niet aan in welke mate verzoekende partij lijdt aan amnesie, noch geeft het aan dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om gehoord te worden. Ook wordt in het rapport niet aangegeven welke passende (steun)maatregelen volgens de behandelde arts aan verzoekende partij zouden moeten toegekend worden tijdens het persoonlijk onderhoud.”*.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan evenmin blijken dat verzoeker omwille van zijn psychische toestand niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Tijdens geen van beide persoonlijke onderhouds op het CGVS hebben verzoeker of zijn advocaat aangegeven dat de psychologische toestand van verzoeker een impact had op zijn vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Voorts blijkt uit lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds dat deze op een normale manier hebben plaatsgevonden en dat verzoeker ruim de mogelijkheid en tijd kreeg om zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat alle personen het recht hebben om tijdens een persoonlijk onderhoud om een pauze te vragen en het verder niet relevant acht *“dat het CGVS de indruk had dat Meneer S(...) in staat was de vragen te beantwoorden en dat het CGVS zich tijdens het onderhoud herhaaldelijk zorgen maakte over zijn welzijn”*, geeft hij niet aan welke steunmaatregelen dan wel konden genomen worden, noch vermeldt hij concrete opmerkingen over het verloop van zijn gehoren. Met de loutere verwijzing naar zijn psychologische toestand in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat hiermee geen rekening werd gehouden, noch dat zijn psychologische problemen hem verhinderd hebben op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris bij de analyse van zijn verklaringen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychologische toestand, stelt de Raad in navolging van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoeker niet concreet toelicht in welke mate zijn psychische problemen de vastgestelde ongeloofwaardige en onlogische elementen in zijn relaas kunnen verklaren. Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing *“sterk lijkt op de eerste, in 2021 ontvangen beslissing”*, waarin volgens hem zijn bijzonder psychologisch profiel niet werd erkend, toont hij niet aan dat of op welke wijze dit profiel van invloed zou zijn geweest op de *in casu* bestreden motivering en beslissing.

De loutere verwijzing naar verschillende arresten in het verzoekschrift over de impact van psychologische problemen op de verklaringen van een asielzoeker zijn ter zake niet relevant en doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen van de adjunct-commissaris. De Raad benadrukt dat de arresten van de Raad waarnaar verwezen wordt door verzoeker individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde

hebben. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en vrees, het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker hekelt dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de bemerking van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing omtrent het feit dat zijn vader en grootvader ondanks de voorgehouden problemen nog samenwoonden noch met de verklaring die hij hiervoor reeds in zijn verzoekschrift ingediend tegen de (ingetrokken) weigeringsbeslissing van 23 maart 2021 heeft gegeven en in zijn huidige verzoekschrift herhaalt, weerlegt hij geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij slechts in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud, na kennisname van de motieven uiteengezet in voormelde beslissing van 23 maart 2021, opwierp dat zijn vader en grootvader niet meer samenwoonden. Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen, is het niet ernstig dat verzoeker dit slechts na confrontatie met een negatieve beslissing opwerpt, nog daargelaten dat hij zich beperkt tot een blote bewering die geenszins wordt gestaafd. De in het verzoekschrift gegeven toelichting bij de reden waarom verzoekers grootvader zo lang zou hebben gewacht om verzoekers vader buiten te gooien – de Raad merkt ten andere op dat het volgens verzoekers verklaringen zijn grootvader is die het huis verlaten heeft en bij een oom langs vaderszijde is ingetrokken – is dan ook louter *post factum* van aard en hoe dan ook niet dienstig om verzoekers onwetendheid dienaangaande ten tijde van zijn eerste persoonlijk onderhoud te verklaren of te verschonen. De bewering als zou verzoeker voordien niets zijn verteld om hem te sparen en niet verder te belasten, kan niet overtuigen gelet op het evidente belang van deze informatie in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker betoogt dat informatie waarnaar het CGVS verwijst in recente beslissingen en andere beschikbare bronnen zijn verklaringen lijken te bevestigen, met name dat de taliban zeer actief waren in zijn regio en beroep konden doen op hun relaties met zijn grootvader en het lesgeven in de madrassa om leden te rekruteren, gaat hij eraan voorbij dat hij de voorgehouden affiliatie van zijn grootvader met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, zoals in de bestreden beslissing concreet wordt toegelicht en door verzoeker niet dienstig wordt betwist. Het enkele feit dat blijkens informatie die verzoeker aanhaalt drie jaar geleden de meeste door de taliban gerekruteerde jongens tussen vijftien en achttien jaar oud waren, zoals hijzelf, doet niets af aan de concrete en pertinente vaststellingen *in casu* op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers rekrutering. Het aanhalen van algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker kan verder geenszins overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift, ter verklaring van het feit dat de taliban hem eerst gedurende twee weken niet naar huis lieten gaan om hem daar vervolgens toch toestemming voor te geven, opwerpt dat de taliban hem na twee weken besloten te vertrouwen, dat hij maar op tien minuten van de madrassa woonde en de taliban dachten dat hij niet zou kunnen ontsnappen. De taliban wisten immers dat verzoekers vader tegen zijn opleiding gekant was en verzoeker eerder had verboden om naar de madrassa terug te keren. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt zou een week meer of minder de visie van verzoekers vader logischerwijze niet veranderen, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban er na twee weken zouden op vertrouwen dat verzoeker wel terugkomt.

Waar verzoeker het nut van zijn tweede persoonlijk onderhoud in vraag stelt, in de mate dat hij daarin niet werd ondervraagd over de elementen die de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing weinig geloofwaardig noemt, en van oordeel is dat deze handelwijze artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat voormeld artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de adjunct-commissaris en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de gedane vaststellingen te reageren. Een schending van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan *in casu* niet worden aangenomen.

De Raad acht het net zo min als de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing logisch dat de taliban verzoekers vader een tweede keer zouden meenemen en vasthouden, ditmaal omwille van diens verzet tegen de rekrutering van verzoekers broer H., en zich er andermaal door de dorpsoudsten toe zouden laten overhalen hem vrij te laten in ruil voor de belofte dat hij zich niet zou mengen in de opleiding van zijn zoon. De uitleg in het verzoekschrift dat de taliban zijn vader alleen maar vrijgelaten hebben *“omdat de Taliban die hem hebben ontvoerd, Taliban uit het dorp zijn, die verzoekers grootvader en de dorpsoudsten al lang kennen”* is niet afdoend nu diezelfde dorpsoudsten zich eerder voor verzoeker borg stelden en dit niet verhinderde dat verzoekers vader zich toch moeide en verzoeker het land uit stuurde, hetgeen de taliban wisten. Dat de taliban zich in die omstandigheden door de dorpsoudsten onder druk zouden laten zetten om verzoekers vader een tweede keer vrij te laten op voorwaarde dat hij zijn andere zoon naar de madrassa zou laten gaan, kan niet overtuigen. Evenmin logisch is dat de taliban verzoekers vader gedurende twee maanden vasthouden omdat hij weerstand bood tegen de opleiding van verzoekers broer H. door de taliban, doch dat H. zelf in die periode gewoon thuis was en met rust gelaten werd. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het zijn vader was en niet zijn broer met wie ze problemen hadden en dat ze door hem te bedreigen en vrij te laten op voorwaarde dat zijn broer naar de madrassa zou gaan, kregen wat ze wilden. Indien het echter het doel van de taliban was om jongeren te rekruteren, zoals verzoeker aangeeft, kan niet worden ingezien waarom ze gedurende twee maanden waarin zijn vader hen niet kon tegenwerken, om de eenvoudige reden dat zij hem gevangen hielden, de kans laten liggen om zijn broer alvast mee te nemen naar de madrassa. Deze handelswijze van de taliban is allerminst efficiënt en hoogst onwaarschijnlijk, temeer daar volgens verzoekers verklaringen de taliban hem bij hem thuis kwamen ophalen en terugbrachten naar de madrassa van zodra ze er lucht van hadden gekregen dat hij van zijn vader niet meer mocht terugkeren naar de madrassa (administratief dossier (hierna: AD), Dossier voor intrekking, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2020, p. 12). Tot slot kan het argument dat de taliban er sinds hun machtsvername geen probleem mee zouden hebben om verzoekers broer H. van de madrassa naar huis te laten gaan van donderdag tot vrijdag en op feestdagen, aangezien ze het hele land controleren en gemakkelijk zouden te weten komen dat H. het land probeert te ontvluchten, evenmin overtuigen. Het enkele feit dat de taliban thans aan de macht zijn in Afghanistan impliceert niet dat het voor burgers niet mogelijk is om onder te duiken binnen Afghanistan of het land te ontvluchten, noch dat de taliban dit gemakkelijk te weten kunnen komen. Dat de taliban er zeker van zijn dat verzoekers broer H. niet zal ontsnappen, zoals verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde, is dan ook niet meer dan een loze bewering.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers zogenaamde rekrutering door de taliban.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van aard de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven te wijzigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

*“De vaccinatiekaart die u neerlegt, kan louter uw identiteit ondersteunen, dewelke het CGVS niet onmiddellijk betwist. Uw vaders ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) bevestigt louter zijn identiteit, dewelke echter in deze beslissing niet onmiddellijk wordt betwist. De foto's waarop u en uw familieleden staan afgebeeld, geven uitsluitend uw familieleden weer, maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven om te buigen.*

*Wat betreft het begeleidingsrapport van SAM asbl d.d. 17/08/2020, dient opgemerkt te worden dat dit verslag opgemaakt werd door een voogd omdat er besloten werd dat u nood had aan een time-out aangezien u veelvuldige klachten kenbaar maakte over het leven, het centrum en de medewerkers. Het verslag geeft louter het gesprek weer naar aanleiding van uw time-out en geeft een beschrijving van het gedrag dat u stelde. Het rapport betreft echter geenszins een psychologisch rapport, laat staan dat het gedetailleerd of omstandig zou zijn. Het document van CARDA d.d. 6/10/2020 tenslotte, opgesteld door de centrumdirecteur van het Rode Kruis, toont aan dat u twee maal een psychologisch opvolgingsgesprek heeft gehad (19/06/2020 en 1/07/2020). U geeft aan in het persoonlijk onderhoud dat u in België reeds twee keer naar de psycholoog ging, waarbij de laatste keer drie à vier maanden voor het onderhoud plaatsvond (NPO I, p. 19). Het CGVS trekt niet in twijfel dat u mogelijks een moeilijke periode doormaakt of heeft doorgemaakt. Er dient evenzeer vastgesteld te worden dat u voorts een rapport van een kinderpsychiater neerlegt d.d. 27 juni 2022, waarin uw positieve evolutie beschreven staat. Echter, deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen.”*

Bovenstaande motivering vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat *in casu* is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toekennen.

In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker betwist voorts dat hij geen enkel concreet element heeft aangehaald waaruit blijkt dat de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd is dat hij hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft. Hij stelt dat de machtsovername door de taliban gevolgen heeft voor zijn familie en voor hemzelf, aangezien zijn broers gedwongen zouden worden naar de madrassa te gaan, hoewel zij dat niet willen. Door voor te houden dat zijn broers thans meemaken wat hij zelf meemaakte en hem ertoe noodzaakte zijn land van herkomst te ontvluchten, borduurt verzoeker enkel verder op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bovendien verklaarde hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op 11 juli 2022, bijna een jaar na de machtsovername door de taliban, nog dat het goed ging met zijn broers en dat hen nog niets gevraagd werd (AD, Dossier na intrekking, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2022, p. 16). Indien verzoekers broers zich momenteel in dezelfde situatie bevinden als verzoeker destijds, kan overigens niet worden ingezien waarom zijn familie het dorp nog niet ontvlucht is en veiliger oorden heeft opgezocht. Door in zijn verzoekschrift zonder meer te stellen dat zijn ouders hun andere kinderen niet in veiligheid kunnen brengen, maakt verzoeker zijn beweringen niet *in concreto* aannemelijk. In zoverre verzoeker aanhaalt te hebben verklaard dat de taliban hem zeker zullen straffen of doden als hij terugkeert omdat hij in België heeft gewoond, dient te worden gewezen op wat volgt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Hij wijst erop dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verlaten heeft en stelt dat hij in België naar school gaat en geïntegreerd is en door deze "*Europeanisering*" het risico loopt door de taliban als spion te worden beschouwd. Hij betoogt in dit verband dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. Verzoeker meent dat hij door zijn verblijf buiten Afghanistan en in Europa bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Hij wijst ook nog op talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban de macht overnamen.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen

de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“deugdzaamheidsbevordering” ofwel “de talibancodes”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer

*checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “professionals” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de

taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen beweert verzoeker dat hij door zijn verblijf buiten Afghanistan en in Europa bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld. Verzoeker maakt evenwel met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd en vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa gedurende inmiddels meer dan drie jaar hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn beweerde regio van herkomst ook nog een netwerk heeft. Hij verklaart immers nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (AD, Dossier voor intrekking, stuk 4,

'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2020, p. 3-4; AD, Dossier na intrekking, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 11 juli 2022, p. 11-12, 14). Uit het feit dat verzoeker in België naar school gaat en hier geïntegreerd is, ter illustratie waarvan hij verwijst naar enkele foto's gevoegd bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 10) kan niet worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden aangenomen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl of denkwijze heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag of een veranderde houding of uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen zoals geïnterpreteerd en gehandhaafd door de taliban. Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omwille van zijn verblijf in het Westen.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

*“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

*a) de Staat;*

*b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

*c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de

talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het

talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nrs. 257 586 en 270 813 van respectievelijk 1 juli 2021 en 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan kende ACLED geoprecisie 3 toe aan twaalf incidenten in de verslagperiode. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (*battles*), een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend om ze geen *hijab* droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalig overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie en de ontvoering van een Afgaans-Iraans politiek activist (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen

van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker in "*nog meer ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT